

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනිය උපරි සමාජ දෘෂ්ටිවාදී උපකරණයක් ලෙස එහි ඓතිහාසික පරිණාමය සහ විශේෂතා

ආචාර්ය විශ්වර් වීරසිංහ

21 වන සියවස රූපවාහිනී විකාශන ක්ෂේත්‍රයේ සුවිශාල විපර්යාසයන් සිදුවන කාල වකවානුවක් ලෙස සැලකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් රූපවාහිනිය සිය ඓතිහාසික වර්ධනයේ සංඛ්‍යාංක අවධියට ගමන් කිරීම සනිටුහන් කළේ ය. සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණය රූපවාහිනිය ඇතුළු සමස්ත සංගතික මාධ්‍ය ක්ෂේත්‍රයෙහි පමණක් නොව, සමස්ත මානව සත්කාවේම පැවැත්මේ හා ක්‍රියාකාරීත්වයේ තීරණාත්මක විපරිවර්තනයන් ඇති කිරීමට සමත් වන බව පෙනේ. ලෝකය මීට දශක කීපයකට පෙර විඥාපනික වශයෙන් හුදකලාව පැවැතිණ. නව සංගතික සන්නිවේදන මාධ්‍යයේ ආගමනය මුළු ලෝකයම පොදු විඥාපන (තොරතුරු) අවකාශයක් බවට පත් කළේ ය.

මානව වර්ගයාගේ සමාජ පරිණාමයෙහි විඥාපන තොරතුරු සන්නිවේදන මාධ්‍යයක ක්ෂේත්‍රයේ ගුණාත්මක හා ප්‍රමාණාත්මක ප්‍රසාරණය සහ වර්ධනය මානව සමාජ සත්කාවේ නව ගුණයන්, නව මානයන්, නව ගතික හා ප්‍රවණතා ප්‍රකට කරමින් පර්යේෂකයින් අභියස අලුත් පර්යේෂණ ඉසව් රාශියක් විවෘත කළේ ය.

විශේෂයෙන් රූපවාහිනී ක්ෂේත්‍රය තුළ සිදු වන සංඛ්‍යාංකකරණ ක්‍රියාවලිය රූපවාහිනියෙහි තාක්ෂණික පැතිකඩ කෙරෙහි පමණක් නොව, එහි ක්‍රියාවලියේ සමස්තයටම බලපාන්නේ ය. එය රූපවාහිනී පද්ධතිවල ගුණාත්මක තාක්ෂණික සහ තාක්ෂණවේදී අංශවල වර්ධනයට පමණක් නොව, රූපවාහිනියේ ආර්ථික, දේශපාලන, කළමනාකරණ, නිර්මාණාත්මක, කලාත්මක, ප්‍රේක්ෂක, නෛතික, සභාවාදාත්මක, ආචාරධර්මය, දෘශ්‍ය සෞන්දර්යාත්මක, දෘෂ්ටිවාදී, ආධ්‍යාත්මික ආදී මානව පැවැතීමේ සකලවිධ ක්ෂේත්‍ර කෙරෙහි තීරණාත්මක බලපෑමක් සිදු කරන්නේ ය.

මිනිසා යථාර්ථය සමග සම්බන්ධ වීමේ සහ යථාර්ථය පරාවර්ථනය කිරීමේ මෙන්ම යථාර්ථය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමේ මාධ්‍යයන් කොතෙකුත් මිනිසා සිය සමාජ සංස්කෘතික පරිණාමීය ක්‍රියාවලිය තුළදී උපයෝගී කරගත්තේ ශ්‍රව්‍ය - දෘශ්‍ය මාධ්‍යයක් ලෙස රූපවාහිනිය තරම් ප්‍රබල මාධ්‍යයක් මානව වර්ගය දැන නොසිටියේ ය.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනිය උපරි සමාජ ලක්ෂණයක් ලෙස උපකරණයක් ලෙස එහි ඓතිහාසික විශේෂණ

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ සම්භවය සහ වර්ධනය අවධි කීපයකට බෙදා දැක්විය හැකිය. ඒ සෑම අවධියක දීම විද්‍යාත්මක - පර්යේෂණාත්මක සහ ආනුභාවික - නිර්මාණාත්මක කාර්යයන් සමග සම්බන්ධව පවතී.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ වර්ධනයේ පළමු වැනි අවධියේ දී නාළිකා සම්ප්‍රේෂණ සම්බන්ධතාවන්ගේ විශෝජන සහ ප්‍රතිසම සාමාන්‍ය ප්‍රමිතියේ සීමාව තුළ සිදුවිය. රූපවාහිනි පද්ධතිවල එක් එක් අංශ සඳහා සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණික උපකරණවල වර්ධනය මේ අවධියේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයකි. එනම්, සංඛ්‍යාංක ශාලිකා උපකරණ බිහිවීමයි. වර්තමාන රූපවාහිනි නාලිකා තුළ කැමරාවෙන් සම්ප්‍රේෂණය වන්නා වූ සංඥා සංඛ්‍යාංක ස්වරූපයට පරිවර්තනය වන අතර, ඒවායේ ඉදිරි සකස් කිරීම සහ සංරක්ෂණය කිරීම රූපවාහිනි මධ්‍යස්ථානයන්හි සංඛ්‍යාංක මාධ්‍යයෙන් සිදු කෙරේ. ඉහත ගෙන හැර දක්වන ලද සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ බොහෝ ප්‍රමුඛ ලක්ෂණ සැබෑවක් බවට පත්කර ගැනීමට ඉන් හැකියාවක් ලැබේ. එසේම සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ පළමු අවධියේ තවත් සැලකිය යුතු ප්‍රවණතාවක් වන්නේ රූපවාහිනි දර්ශනවල, රූප දර්ශනවල නිරූපණ හෝ ප්‍රකාශන ශක්‍යතා උසස් ගුණාත්මක තත්ත්වයකට ගෙන යෑමේ අරමුණින් යම් යම් සංඛ්‍යාංක උපකරණ රූපවාහිනි යන්ත්‍රවලට සවි කිරීමයි. මේ තත්ත්වය තුළ රූප දර්ශනවල සහ ශබ්දයේ සුපැහැදිලිතාව සහ තීව්‍රතාව ඉහළ යන්නේ ය. නමුත් මේ සියලු වර්ධනයන් තවමත් නාලිකා සම්බන්ධතා ඔස්සේ රූපවාහිනි සංඥා සම්ප්‍රේෂණයේ විශෝජන මූලධර්ම ස්පර්ශ නොකරන්නේ ය.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ ඓතිහාසික විකාශනයේ දෙවැනි අවධිය තුළ දැනට ක්‍රියාත්මක ප්‍රමිතිගත සාමාන්‍ය රූපවාහිනියට වඩා වෙනස් වූ පරාමිතීන් සහිත දෙමුහුන් ප්‍රතිසම සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි පද්ධති නිර්මාණය වන්නේ ය. රූපවාහිනි ප්‍රමිතියේ වෙනස්වීම් මූලික ප්‍රවණතා දෙකක් වෙන්කර හඳුනාගත හැකි ය. දීප්තතාව සහ වර්ණ පරාස සංඥා එක්වර සම්ප්‍රේෂණයේ සිට අනුක්‍රමික සම්ප්‍රේෂණය දක්වා පරිවර්තනය සහ රූප දර්ශනයෙහි පේළි ගණන සහ පේළියෙහි නිරූපණ සංඝටක ප්‍රමාණය වර්ධනය වීම ඉන් පළමු වැනි ප්‍රවණතාව වන අතර, දෙවන ප්‍රවණතාව වන්නේ නාලිකා ඔස්සේ පූර්ණ සංඛ්‍යාතයකින් සම්ප්‍රේෂණය කිරීම සහතික කිරීම සඳහා රූපවාහිනි සංඥා සම්පීණ්ඩනය කිරීමේ අවශ්‍යතාවයි. දෙමුහුන් රූපවාහිනි පද්ධති සඳහා නිදර්ශන වශයෙන් අධි විස්තාරිත ජපන් රූපවාහිනි ක්‍රමය (MUSE) සහ (MAC) පවුලට අයත් බටහිර - යුරෝපීය රූපවාහිනි ක්‍රමය ගෙන හැර දැක්විය හැකි ය. මෙම සියලුම රූපවාහිනි පද්ධතිවල සම්ප්‍රේෂණ සහ ප්‍රතිග්‍රහක කොටස් තුළ සංඥා පිරිසැකසුම සිදුවන්නේ සංඛ්‍යාංක මාධ්‍යයන් මගින් වන නමුත් නාලිකා සම්බන්ධතාවන්ගේ සංඥා සම්ප්‍රේෂණය සිදුවන්නේ ප්‍රතිසම ස්වරූපයෙනි.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ ඓතිහාසික පරිණාමයේ තුන්වැනි අවධිය පූර්ණ සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි පද්ධති නිර්මාණය කිරීම හා සම්බන්ධ වේ.

අප ඉහත සඳහන් කරන ලද ජපාන සහ යුරෝපා අධි විස්තාරිත රූපවාහිනි පද්ධති බිහි වූවාට පසුව අමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ 1987 දී ජාතික ප්‍රමිතියෙන් යුතු හොඳම අධි විස්තාරිත රූපවාහිනි පද්ධතියක් සඳහා ව්‍යාපෘතියක් ප්‍රකාශයට පත් කළේ ය. මෙහිදී ද සැලකිල්ලට ගන්නා ලද්දේ අධි විස්තාරිත ප්‍රතිසම රූපවාහිනි පද්ධතියක් සඳහා වූ ව්‍යාපෘති වන අතර, එහි විශේෂත්වය වූයේ එකම ප්‍රමිතක නාලිකාවක් ඔස්සේ සාමාන්‍ය සංඥා මෙන්ම අතිරේක සංඥා ද සම්ප්‍රේෂණය කළ හැකි වීම ය. තව වසර කීපයක දී සම්පූර්ණයෙන්ම සංඛ්‍යාංක සංඥා සම්ප්‍රේෂණය කිරීමට හැකිවේ යැයි කිසිවකු අපේක්ෂා නොකළේ ය.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ වර්ධනයේ ඉතිහාසය තුළ සම්පිණ්ඩිත රූපවාහිනි සංඥා නිරූපණය කොතෙක් දුරට අභියෝගාත්මක කර්තව්‍යයක් වූවා දැයි ප්‍රකාශ කරනවා නම් එම ගැටලුව විසඳීමේ කාර්ය ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිතිකරණ සංවිධානය මඟින් තමා වෙත එහි සම්බන්ධීකරණ කාර්ය පවරාගන්නා ලදී. සම්පිණ්ඩිත රූපවාහිනි නිරූපණ සම්ප්‍රේෂණය සහ සංරක්ෂණය එතරම් සක්‍රීය සහ වැදගත් ප්‍රශ්නයක් වූ බව සඳහන් කළ යුතු ය.

‘ඩිජිටල් සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි මුල් අවධියේ දී සම්මත ප්‍රමිතීන් නිර්මාණය වී නොතිබීම නිසා ඇතලොත් ඩිජිටල් (ප්‍රතිසම සංඛ්‍යාංක) බවටත්, ඩිජිටල් ඇතලොත් (සංඛ්‍යාංක ප්‍රතිසම) බවටත් පරිවර්තනය කිරීම එක් එක් ආකාරයට කිරීම නිසා නොයෙකුත් ප්‍රශ්න ඇති විය’ (හෙට්ටිආරච්චි 2014)

මේ අභියෝගය ජය ගැනීම සඳහා ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිති සංවිධානය විශේෂඥ කණ්ඩායම් දෙකක් පත් කළේ ය. ඉන් එක් සංවිධානයක් Joint Picture Expert Group (JPEG) වූ අතර, දෙවන කණ්ඩායම Motion Picture Expert Group (MPEG) විය. පළමු කණ්ඩායමේ කාර්යභාරය වූයේ අවල ප්‍රතිරූපීය සම්පිණ්ඩනයේ ක්‍රම සැකසීම වන අතර, දෙවැනි කණ්ඩායමේ කාර්යභාරය වූයේ වලනීය ප්‍රතිරූපීය සහ ඊට සමගාමී ශබ්ධ සම්පිණ්ඩනයේ ක්‍රම සැකසීමයි. වර්තමාන සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ පදනම නිර්මාණය කිරීම සඳහා MPEG කණ්ඩායමේ සොයාගැනීම් ඉවහල් වූ බව විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතු ය.

අමෙරිකා එක්සත් ජනපදය 1987 දී දියත් කර තිබූ ජාතික ප්‍රමිතියෙන් යුත් හොඳම අධි විස්තාරිත රූපවාහිනි ව්‍යාපෘතිය වෙත 1990 වන විට සම්පූර්ණ සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි පද්ධතියක් සඳහා අදහස් ප්‍රථම වරට ඉදිරිපත් විය.

අනාගත රූපවාහිනියේ ඉරණම සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණය මත පදනම් වනවාය යන අදහස යුරෝපා සමාජයට ද දැනෙන්නට වූ අතර, 1993 වන විට යුරෝපය DVB (Digital Video Broadcasting) සංඛ්‍යාංක රූප දර්ශන විකාශය ව්‍යාපෘති ආරම්භ කළේ ය.

21 සියවසේ ප්‍රථම දශකය තුළ දී ප්‍රතිසම රූපවාහිනි විකාශ ක්‍රම සම්පූර්ණයෙන්ම නවතා දමා සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි විකාශන පද්ධතිවලට පරිවර්තනය වීම සනිටුහන් කළේ ය.

මෙහි අධ්‍යයනයේ මූලික අරමුණ වන්නේ සංවිධාන ප්‍රජාවේ රාජ්‍යාධිකාරී
වටිණාත්මක තාක්ෂණය සහ තාක්ෂණවේදී, ප්‍රතිඵල සහතික පවතින තත්ව,
රාජ්‍යාධිකාරීය ප්‍රධාන වශයෙන් තාක්ෂණය සහ සංවිධාන ප්‍රජාවයි.

සම්පාදිත රාජ්‍යාධිකාරීය යනු සංවිධාන විද්‍යාත්මක මූලධර්මයන් භාවිතය
පද්ධතියකි. එනම් රාජ්‍යාධිකාරීය තාක්ෂණය, තාක්ෂණවේදී, විකේතනමය සංගණනය,
දෘෂ්ටිකෝණ ආචාර්යවරුන්, ප්‍රතිඵල මට්ටම් විකේතන වාර්තා දැක්වීමේ රාජ්‍යාධිකාරී
සහ දෘෂ්ටිකෝණ වඩාත් ජනප්‍රියව පිළිගැනීමයි. මේ සම්පාදිත රාජ්‍යාධිකාරී
සංගණනය, විකේතන සහ පියවූ ප්‍රතිඵල අගයනාන්තමය සම්පාදිත මූලධර්මයන්
සංවිධාන ආධ්‍යවේදනමය රාජ්‍යාධිකාරී වඩාත් විකේතනය කරමින් ප්‍රතිඵලමය සහ
අවසන්කාරීකම සහ සාධකය හෝ විකේතන වලට මුහුණ දෙන රාජ්‍යාධිකාරී
ආධ්‍යවේදනයේ විකේතනයමය අවසානය සහ රාජ්‍යාධිකාරීය තාක්ෂණය සහතික කර
ප්‍රතිවිපර්යාසය රාජ්‍යාධිකාරී තාක්ෂණයේ අවධි වර්ධනය වීමකින් තොර ව, රාජ්‍යාධිකාරී
වඩාත් සහ ප්‍රජාවේ පුද්ගලයන් ලබාදෙන විකේතනය කරන්නේ ය. එක් ම
රාජ්‍යාධිකාරී තාක්ෂණයේ වර්ධනය එහි නිරූපණ සහ ප්‍රධානතම සංඝට්ටු විකේතන
බලපාන අතරම එසේම එය රාජ්‍යාධිකාරී ආධ්‍යවේදනයේ විකේතනයමය වර්ධනය
සහ නව ප්‍රජාවක ස්වරූප විකේතන අවසානය වීමට ද, සංවිධානයෙන් ය.
රාජ්‍යාධිකාරීය සහ රාජ්‍යාධිකාරී ආධ්‍යවේදනයේ මුළු අවසානය සෑදූ එය අතර තත්ව
නිරීක්ෂණය වන බව පෙන්වීමට යුතු ය.

එ අනුව රාජ්‍යාධිකාරීය තාක්ෂණය සංවිධානමය ප්‍රධානතම පුද්ගල සහ මිනිසුන්
එහි අනුප්‍රාප්තික සහ ප්‍රතිඵල අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා භාවිතය වීමක් කරන්නේ ය.

අවසාන දශක කිහිපය සෑදූ සංවිධාන ආධ්‍යවේදන ප්‍රවණතාවයට මුහුණ
වනුයේ මධ්‍යම වෙනස්වීම් සෑදීම ම හමුවේ තාක්ෂණය කෙරෙහි මහ පදනම් වී ඇති බව
ප්‍රධානතම වන්නේ ය. විද්‍යාත්මක ආධ්‍යවේදනමය වර්ධනයන් සංවිධාන ආධ්‍යවේදන
වර්ණාවලියේ සහ නිරූපණ සහ ප්‍රධානතම ආධ්‍යවේදනයේ වර්ධනයට සෑදූ පුද්ගල
බලපාන්නේ ය.

විශේෂයෙන් අධිපාලකයන්, ජ්‍යෙෂ්ඨතරුන්, අනුප්‍රාප්තිකයන් සහ
අන්තර්ක්‍රියාකාරීකරණයට පාදක වන සම්පාදිත සංවිධාන තාක්ෂණය වර්ධනයන්
විශ්‍යවන සන්නිවේදනමය අවසානය වෙනස් කරමින් රාජ්‍යාධිකාරී වටිණාත්මක
සන්නිවේදනයේ සහ සන්නිවේදනයේ අන්තර්ගතයේ සහ දැක්මකින් සහතිකවන පිළිබඳ
ප්‍රශ්නය වීම කරන්නේ ය. මෙය සම්පාදිත රාජ්‍යාධිකාරී වෘත්තීමය රාජ්‍යාධිකාරී
සංවිධාන පුද්ගලයන් දී මුහුණදෙන ගැටලුවකි. එ නම්, ගැටලුව වන්නේ සංවිධාන
තාක්ෂණයේ දැනට නිරූපණ සහ ප්‍රධානතම සංඝට්ටු සාධක කරමින් රාජ්‍යාධිකාරී
වඩාත්ම අන්තර්ගත හෝ සන්නිවේදන නිරූපණය කරන්නේ කෙසේ ද යන්න යි. මේ
නිසා ශ්‍රී ලාංකේය රාජ්‍යාධිකාරී සංවිධානකරණය කිරීමේ දී එහි වැඩිපමක් ප්‍රජාවක
ව්‍යුහය (විරසිංහ, 2014) කෙරෙහි පුළුල්ව ප්‍රතිපාදනමය ප්‍රතිඵල සෑදූ පුද්ගල
වන්නේ ය. රාජ්‍යාධිකාරී වෘත්තීමය අධ්‍යවේදනමය අධ්‍යවේදනය වන්නේ ඉහළ තාක්ෂණය සහ
සංවිධාන තාක්ෂණය නිරූපණ සහ ප්‍රධානතම සංඝට්ටු කෙරෙහි වැඩිපමක් ඉහළ සලකන්නේ ය.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනිය
උපරි සමාජ දායකත්ව
උපකරණයක් ලෙස
විකාසය පරිණාමය සහ
විශේෂතා

සෞන්දර්යාත්මක සහ මානවවාදී රූපවාහිනී පටිත නිර්මාණය කරන්නේ කෙසේ ද? යන්නයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ සාමාන්‍ය රූපවාහිනී (ප්‍රතිසම රූපවාහිනී) පද්ධති සංඛ්‍යාංකකරණය කිරීමේ දී මතු වන වැදගත්ම ප්‍රශ්නය එය වුවත් එය ඊට පමණක් සීමා නොවේ. සාමාන්‍ය රූපවාහිනිය (ප්‍රතිසම රූපවාහිනිය) සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනී පද්ධතියක් දක්වා පරිවර්තනය කිරීම යනු සාමස්තිය සංකීර්ණ ක්‍රියාවලියකි. එය දේශපාලන, ආර්ථික, තාක්ෂණික කළමනාකරණ, ප්‍රේක්ෂාගාරික සහ නිර්මාණාත්මක සාධක සමග බැඳී පවතී.

සාමාන්‍ය සංහතික සන්නිවේදන මාධ්‍ය අවකාශය සංඛ්‍යාංකකරණයට පරිවර්තනය කිරීම මහා පරිමාණ හා පද්ධතිමය ගති ලක්ෂණ ද ප්‍රකට කරන අතර, එය මානව සම්බන්ධතා, සමාජ සම්බන්ධතා, ආධ්‍යාත්මික සම්බන්ධතා කෙරෙහි පමණක් නොව, සමස්ත මානව සත්තාව කෙරෙහි ද බලපාන බව අපගේ අදහසයි. එම නිසා මෙම ගැටලුවේ පුළුල් වූ ද ගැඹුරු වූ ද දාර්ශනික පැතිකඩක් ද තිබේ. මෙහිදී අප සලකා බැලිය යුතු මූලික ප්‍රශ්නයක් වන්නේ සංඛ්‍යාංක ප්‍රකාශන හෝ නිරූපණ මාධ්‍යයන් යථාර්ථයට දක්වන සම්බන්ධතාවේ ස්වභාවය සහ ස්වරූපය කුමක් ද යන්න ය.

විඥාපන සන්නිවේදන මාධ්‍ය ක්‍රියාවලියට සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණය සහ එහි ක්‍රමවේද ඇතුළුවීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් සාම්ප්‍රදායික මාධ්‍ය, සන්නිවේදන සංකල්ප හා ආකෘති අර්බුදයට යන්නේ ය. එසේ බොහෝ සම්භාව්‍ය සන්නිවේදන සහ මාධ්‍ය න්‍යායයන් හා සංකල්ප මඟින් තවදුරටත් සංඛ්‍යාංක විඥාපන සන්නිවේදන මාධ්‍ය අවකාශය පැහැදිලි කිරීමට නොහැකි වන්නේ ය.

සමකාලීන සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණය මත පදනම් වූ සංහතික මාධ්‍ය පටිත අභිසාරීකරණ ක්‍රියාවලිය අලුත් ශ්‍රව්‍ය-දෘශ්‍ය සංගතික මාධ්‍ය සංස්කෘතියක් කරා පරිවර්තනය වීම නිසා ප්‍රේක්ෂාවේ නව ස්වරූප නිර්මාණ වීම ද, ප්‍රේක්ෂක වරයා ශක්‍යතාව සහ පරාසය ද, වර්ධනය වන්නේ ය.

මෙහි දී අප සලකා බැලිය යුතු වන්නේ සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනිය හුදු තාක්ෂණික මෙවලමක් හෝ උපකරණයක් වශයෙන් පමණක් හෝ සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණික ස්වරූපය රූපවාහිනියට හෝ ශ්‍රව්‍ය-දෘශ්‍ය සංහතික මාධ්‍යයට හෝ සීමා වූවක් වශයෙන් ද නොව සංඛ්‍යාංකරණ සමකාලීන මානව සමාජ පරිණාමයේ සුවිශේෂ තත්ත්වයක්, මට්ටමක් මෙන්ම සමාජ - සංස්කෘතික පරිණාමයේ ආධිපත්‍යයීය ප්‍රවණතාවක් වශයෙනි. මේ අනුව සංඛ්‍යාංකකරණය මානව සංස්කෘතියේ පරිණාමයේ නව ගුණයක්, නව පාලනයක්, නව සම්බන්ධතා නිර්මාණය කිරීම සමත් ප්‍රභවයක් ලෙස හඳුනාගත යුතු ය. එය මානව සත්තාවේ අලුත් රූපයක් හා මට්ටමක් වශයෙන් සලකා බැලිය යුතු අතර, ඊට මිනිස් පැවැත්මක් මානසිකත්ව පැතිකඩ පමණක් නොව, ආර්ථික සහ රාජ්‍ය පැතිකඩ ද ඇතුළත් වන බව සඳහන් කළ යුතු ය. ඒ අනුව සංඛ්‍යාංකකරණය යනු සංකීර්ණ වූ ද, සාමස්තිය වූ ද පද්ධතික වූ ද ප්‍රභවයකි. මෙහි දී අපගේ මූලික අරමුණ වන්නේ මෙම සංඛ්‍යාංකීය ප්‍රභවය මානව සමාජ පරිණාමයේ නව මට්ටමක්, තලයක් හා ගුණයක් ලෙස තේරුම් ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය වන්නා වූ න්‍යායික සංකල්පීය සහ ක්‍රමවේදී ප්‍රවේශයක් සාකච්ඡා කිරීමට ප්‍රයත්න දැරීමයි.

සංවිකාසය
උපරි සමාජ
උපසංවිකාසය
එම වෙරළ
විශේෂය

දැනට මෙම නව ප්‍රභවය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා තාක්ෂණික නියතවාදී ප්‍රවේශය, දේශපාලන, ආර්ථික විද්‍යාත්මක ප්‍රවේශය, ප්‍රේක්ෂාගාර ගවේෂණ ප්‍රවේශය, මාධ්‍ය ආර්ථික විද්‍යාත්මක ප්‍රවේශය ආදිය ගෙන හැර දැක්විය හැකි ය. මේ සෑම ප්‍රවේශයක්ම සංවිකාසකරණය හෝ සංවිකාස ප්‍රභවය පිළිබඳව පාර්ශ්වීය හෝ ආංශික පැහැදිලි කිරීමක් වශයෙන් විග්‍රහ කර තිබීම එම ප්‍රවේශ හඳුන්වා ගැනීම් විවිධ නාමකරණවලට අනුවම පැහැදිලි වේ. නිදර්ශනයක් ලෙස සංවිකාස විල්ලවය සමාජ සංස්කෘතික ක්‍රියාවලියේ පමණක් නොව සමස්ත මානව සමාජයේම සංස්කෘතියේම, ශිෂ්ටාචාරයේ ම පදනම් වන බව තාක්ෂණික නියතවාදී ප්‍රවේශයේ නියෝජිතයින්ගේ මූලික ආස්වාදයයි. මෙම ප්‍රවේශයේ ප්‍රධාන පුරෝගාමී න්‍යායවේදියෙකු වන මැක්ගුනන් තාක්ෂණයේ, මාධ්‍යයේ වර්ධනය සහ ශිෂ්ටාචාරයේ වර්ධනයේ මට්ටමක් අතර සෘජු සම්බන්ධතාවක් පවතින බව අවධාරණය කළේ ය (McLuhan, 1964). මෙම තාක්ෂණික නියතවාදයේ සංවිකාස යුගයේ සංකල්පවේදියෙකු වන කැස්ටෙල්ස් පෙන්වා දෙන්නේ සම්කාලීන සමාජයෙහි වැදගත් වන්නේ තොරතුරු සම්පතක් ලෙස අත්පත් කර ගැනීම නොව, තොරතුරු සංරක්ෂණයේ සහ බහුලීකරණයේ සංවිකාස මාදිලියයි (Castels, 2000). සංවිකාස සන්ධාර සහ ඒවා පරිභෝජනය කිරීමේ මාදිලි එනම් ඒවා සමඟ සිදුවන්නා වූ අනෙක්තා ක්‍රියාකාරීත්වය මගින් සංවිකාස සමාජය හැඩගැසෙන බව කැස්ටෙල්ස් කවදාරා පෙන්වා දෙන්නේ ය. සංවිකාස රූපවාහිනිය සහ රාජ්‍ය උපයෝගීතාව ප්‍රකට කරන සංවිකාස රූපවාහිනිය සම්බන්ධ දේශපාලන ආර්ථික විද්‍යාත්මක ප්‍රවේශයට අනුව සාර්ථක සමාජයෙහි සංහතික මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වයේ වඩාත්ම වැදගත් නිෂ්පාදනය, භාණ්ඩය මූලික සමාජ ප්‍රතිරලය ලෙස ඉදිරිපත් වන්නේ සංහතික ප්‍රේක්ෂාගාරය බවයි. (Picard, 1989, vartanov, 2009)

සංවිකාස රූපවාහිනිය ජීවිතයේ ලෙස ප්‍රකට කරන ප්‍රේක්ෂාගාර ගවේෂණ ප්‍රවේශයට අනුව ලිබරල් වෙළඳ පොළ ආර්ථිකය තුළ රූපවාහිනිය පාරිභෝජන සමාජයක් නිර්මාණය කිරීමේ උපකරණයක් වශයෙන් පමණක් නොව රූපවාහිනිය 'විශ්ව සම්මානය' නොවනැරීමේ හානික බලවේගයක් වශයෙන් ද ක්‍රියා කරන බව (Giddens 1991) මෙම ප්‍රවේශය නියෝජනය කරන දෘෂ්ටිවේදීන් අවධාරණය කරයි. පිය ජාතික රාජ්‍යයන්ගේ දේශපාලනය කෙරෙහි විවේචනාත්මක ආස්වාදනයක් කෙරෙහි ජීවිතයේ කල්පු සරණීන් ගෝලීය ආර්ථික, දේශපාලන සහ සංහතික මාධ්‍ය ආයතනයන්ගේ බලපෑමට යටත්ව සිදුවන සම්කාලීන ගෝලීය ක්‍රියාවලිය ජාතික සහ ගෝලීය බලවේග අතර ප්‍රබල ප්‍රතිවිරෝධතා ජනනය කොට තිබේ. සාමාන්‍ය ප්‍රතිසම් රූපවාහිනියේ පරිණාමයක් සමඟ වර්ධනය වූ විඛණ්ඩනීකරණය සංවිකාස රූපවාහිනී අවධියේ දී කවත් උත්සන්න වන්නේ ප්‍රතිය ම අවධියේ දී සිදු නාලිකා විඛණ්ඩනීකරණය අභිබවා වැඩසටහන්, ප්‍රභේදන මට්ටම සහ ඒවගේ වෙන් වෙන් කොටස් පවා විඛණ්ඩනීකරණය ප්‍රබල ප්‍රවණතාවක් ලෙස සැලකිය හැකි ය. එම ප්‍රවණතාව විතැන් කාල සහ විතැන් අවකාශ ස්වරූප දක්වා වර්ධනය වී ඇත. විඛණ්ඩනී රූපවාහිනී ප්‍රේක්ෂාගාරය විසරණික තත්ත්වයක් දක්වා පරිවර්තනය වෙමින් රූපවාහිනී ප්‍රේක්ෂකයා ඕනෑම වේලාවක, ඕනෑම රූපවාහිනී වැඩසටහනක හෝ ප්‍රභේදයක ප්‍රේක්ෂාගාරයේ සාමාජිකයෙකු විය හැකි ය. සංවිකාස බහුමාධ්‍ය

වේදිකා අවකාශය තුළ විසරය ප්‍රේෂණාකාරයෙන් කිහිපම වැදගත්විය නොහැකි ප්‍රවණතාවකි.

සංවිධාන යුගයේ දී රූපවාහිනී වැඩසටහන් සන්නාමී මාරු සන්නිවේදන පිළිබඳ මාධ්‍යානුකූල ව්‍යුහගත ප්‍රවේශය පෙන්වා දෙන සංවිධාන රූපවාහිනීයේ ආවේණිකත්වය සමහර රූපවාහිනී වෙළෙඳ පොළේ ප්‍රතිචාරය සහ රීති වෙන් වන අතර නව ප්‍රතිචාරය සහ රීතිවලට අනුකූලව වෙළෙඳ පොළේ රූපවාහිනී සාම්ප්‍රදායික වැඩසටහන් සහ ප්‍රවේදන උපකරණවල පිළිබඳ යළි සිතා බැලිය යුතු විය. සංවිධාන යුගයේ දී ක්‍රියාත්මක වන අති විශාල රූපවාහිනී නාලිකා ප්‍රමාණය තුළ ප්‍රේෂණය දක්වා ඒ හෝ මේ වැඩසටහන හෝ ප්‍රවේදන සමය කිරීමේ දී නාලිකාවල හෝ රූපවාහිනී මාධ්‍ය මධ්‍යස්ථානවල හෝ වැදගත්කමට වඩා ඒ ඒ වැඩසටහන්වල හෝ ප්‍රවේදන සන්නාමීවල බලපෑම් වැදගත් වන්නේ ය. මෙහෙත් පර්යේෂණයන් පෙන්වා දෙන්නේ වර්තමාන රූපවාහිනී ප්‍රේෂණය රූපවාහිනී යන්ත්‍රය ක්‍රියාත්මක කරන්නේ සමාජ බලක වැඩසටහන කුමක් ද යන්න පිළිබඳ පූර්ව ආකල්පයකින් තොරව අහඹු ලෙස බව ය. (Hujanen, 2002)

සංවිධාන රූපවාහිනිය පිළිබඳව අප ඉහත ගෙන හැර දක්වන ලද න්‍යායික සංකල්පීය ක්‍රමවේද ඉල්ලන වශයෙන් එම සංකල්ප සහ සාමාජික ප්‍රවේශයේ විවිධ පැතිකඩ පිළිබඳ වෙන් වෙන් ව සලකා බලා ඇති අතර ඒවා මෙහෙත් විට කාණ්ඩයක් හෝ ආර්ථික හෝ ප්‍රේෂක හෝ කේන්ද්‍රයකට සීමා වී ඇති බව පෙනේ. කමිටු, සංවිධාන සංස්කෘතිය, සංවිධාන රූපවාහිනිය සමස්ත සමාජ පරිණාම ක්‍රියාවලියේම සංයුක්ත, අවශෝජනීය කොපියක් ලෙස තේරුම් ගැනීමට ආධාරක වන න්‍යායික සංකල්පීය සහ තාර්කික ක්‍රමවේදයක් සකස් කර ගැනීම ඉතාම වැදගත්ය. සමාජීය සමාජ සන්නද්‍රව්‍යයෙන් විසුක්තව ගෙන සංවිධානකරණය පිළිබඳ සංකල්පීය පරිණාම ගොඩනැගීමේ විද්‍යානුකූල නොවේ. එය අද්‍යක්‍ය සමස්ත සමාජ ක්‍රියාවලියේ හා පරිණාමයේ එක් කලයක් එක් මට්ටමක් සහ ගුණ සම්බන්ධතා සමස්තයක් ලෙස සලකා සංකල්පීයකරණය ආරම්භ කළ යුතු වන්නේ ය. ඒ සඳහා තාර්කික සංගණික මාධ්‍යවේදී ද අධ්‍යයන ප්‍රවේශයක් සකසා ගත යුතු බව අපගේ අදහසයි. විට අදාළ න්‍යායික සංකල්පීය, තාර්කික සහ ක්‍රමවේදී අවබෝධතා පද්ධතිය සැකසීම වෙනස් බරපතළ කාර්යයක් බැවින් මේ අධ්‍යයනයේ සීමාව එය ඇතුළත් කිරීම ප්‍රායෝගික නොවන්නේ ය.

එහෙත්, සංවිධාන සංස්කෘතිය සහ සංවිධාන විභාජන සන්නිවේදන මාධ්‍ය අවකාශ අද්‍යක්‍ය සමාජ පාලනයේ සහ පරිණාමයේ ප්‍රබල ආයතනයක් ලෙස එය අවබෝධකර ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය වන්නා වූ පොදු සංකල්පීය සහ ක්‍රමවේදී රාමුවක් ගෙන හැර දැක්වීම සුදුසු යැයි සිතමු.

මෙහිදී අපගේ විශේෂ අවධානය යොමු වන්නේ රූපවාහිනී මාධ්‍ය සංගණික මාධ්‍යයක් වශයෙන් සිය ඓතිහාසික පරිණාමයේ දී එය සමාජ සහ මානව යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීමේ දී ප්‍රකට කරන ලද විශේෂතා විමර්ශනය කිරීමත්, එය සංගණික පාලනයේ හා මෙහෙයවීමේ උපකරණයක් ලෙස රූපවාහිනියේ සමාජීය ගණනය හා ප්‍රවණතා අධ්‍යයනය කිරීමත් කෙරෙහි ය.

සංවිකාස රාජ්‍ය සමාජ උපකරණයන් එහි ඓතිහාසික විශේෂණය

පසුගිය සියවසකට ආසන්න කාලය තුළ රූපවාහිනිය එක අතකින් විද්‍යා - තාක්ෂණික සොයා ගැනීම්වල සහ ජයග්‍රහණවල පිහිටෙන් යාන්ත්‍රික (කළු - සුදු හා නිහඬ) රූපවාහිනියේ සිට විද්‍යුත් රූපවාහිනිය දක්වා ද එසේම සංඛ්‍යාංකික රූපවාහිනිය දක්වා ද තාක්ෂණික වශයෙන් ගමන් කර ඇති අතර, අනෙක් අතින් නිර්මාණාත්මක - කලාත්මක අත්දැකීම්වල සහ සොයා ගැනීම්වල ආධාරයෙන් රූපවාහිනිය සරල පරාවර්තනයෙහි වූ සදාශාකාරතාවේ සිට යථාර්ථය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමෙහි ව්‍යාප්තියට දක්වා වූ ප්‍රගමනය ප්‍රකට කරයි. සමස්තයක් වශයෙන් රූපවාහිනිය සිය ඉතිහාසය තුළ ඒ ඒ අවධිවල දී සමාජ යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීමේ විශේෂතා ප්‍රකට වන්නේ අදාළ තාක්ෂණික ශක්‍යතා මත පමණක්ම නොව, ඊට රූපවාහිනිය ක්‍රියාත්මක වන සමාජ සැකැස්ම ද බලපානු ලැබේ. "මාධ්‍යයයන්ගේ ඓතිහාසික පරිණාමයක් සමඟම එම මාධ්‍යයන් මගින් යථාර්ථය පරාවර්තනය කිරීමේ මාදිලිය, ස්වරූපය වෙනස් වූ අතර යථාර්ථයේ පරාවර්තනය ත්‍රිමානුකූලව අදාළ යථාර්ථයෙන් විස්ථාපනය වීමේ ප්‍රවණතාව මාධ්‍ය සංස්කෘතියේ වර්ධනයේ ඓතිහාසික ප්‍රවණතාවක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වේ. (වීරසිංහ, 2015) වර්තමානයේ දී රූපවාහිනිය යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීමේ සක්‍රීය සහයෙකුගේ භූමිකාවේ සිට යථාර්ථය සමඟ තරග කරන තරගකරුවකුගේ භූමිකාව පවා අතික්‍රමණය කරමින් අද්‍යතන රූපවාහිනි යථාර්ථයට එරෙහිව ක්‍රියාකරන උපකරණයක් බවට පරිවර්තනය වී ඇති බව පෙනේ.

මේ තත්ත්වය සමකාලීන මානව සහ සංස්කෘතික සත්තාවේ ජනන කෙරෙහි බලපාන සැලකිය යුතු සාධකයක් බවට පත් වී තිබේ.

මේ අනුව රූපවාහිනියේ ඓතිහාසික පරිණාමය තුළ යථාර්ථයට දක්වන සම්බන්ධතාව සහ ඊට බලපාන වෙනත් සාධක පිළිබඳව අවබෝධයක් ඇතිකර ගැනීම සඳහා සමස්ත රූපවාහිනිය තාක්ෂණික සහ සංස්කෘතික ප්‍රභවයක් වශයෙන් එහි ඉතිහාසය තුළ නිලීන අපෝභාත්මක ප්‍රතිවිරෝධීතාව වටහාගත යුතු ය.

රූපවාහිනිය තාක්ෂණික සංස්කෘතික ප්‍රභවයක් ලෙස වර්ධනයේ දී එකිනෙකට පරස්පර, ප්‍රතිවිරෝධී ප්‍රවණතා දෙකක් වර්ධනය වන බව පෙන්වාදිය යුතුය. එම ප්‍රතිවිරෝධාත්මක ප්‍රවණතා දෙක වර්ධනය වන්නේ රූපවාහිනිය යථාර්ථයට දක්වන සම්බන්ධතාවට අදාළවය. එක් අතකින් රූපවාහිනියේ වර්ධනය නිසා සැබෑ ලෝකයේ සැබවින්ම සිදුවන සිද්ධි පිළිබඳව පුළුල් සංජානනයක් ඇතිකර ගැනීමේ හැකියාව ප්‍රසාරණය කරන්නේ ය. පුද්ගලයාට සෘජු ලෙසම භෞතිකව සමීප නැති සිද්ධි පවා ග්‍රහණය කර ගැනීමේ හැකියාව ලැබී ඇත. අනෙක් අතින් සමකාලීන රූපවාහිනියේ අති ප්‍රබල නිරූපණ සහ ප්‍රකාශන හැකියාව නිසා යථාර්ථය විකරණය කිරීමේ, විකෘති කිරීමේ සහ ව්‍යාජකරණය කිරීමේ හැකියාව ද ප්‍රබල ලෙස වර්ධනය වී ඇත. විශේෂයෙන් ම මේ තත්ත්වය සමකාලීන සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනි තාක්ෂණයක් සමඟ සිය අවසාන ලක්ෂය කරා ළඟා වෙමින් පවතී.

සංඛ්‍යාංක යුගයේ දී රූපවාහිනියේ ශ්‍රව්‍ය - දෘශ්‍ය පරාවර්තනයේ පරාමිතීන් ස්වාභාවික සීමා අතික්‍රමණය කරන්නේ ය. ඩිජිටල් (සංඛ්‍යාංක) ශ්‍රව්‍ය ද ස්වභාවික ලෝකයේ දී හමු නොවේ. ශ්‍රව්‍ය ස්වභාවිකව හැම විටම ඇනලොග් (ප්‍රතිසම)

සංවිකාස රූපවාහිනිය
උපරි සමාජ දායකත්ව
උපදායකයන් ලෙස
විකාසීය පරිණාමය සහ
විශේෂණ

සංඥාවක් ලෙසින් පවතී. (හෙට්ටිආරච්චි, 2014) මේ තත්ත්වය මානවවේදී රූප දර්ශන සංජානනයේ සිට පශ්චාත් මානවවේදී රූප දර්ශන සංජානනයක් දක්වා වූ මට්ටමක් සනිටුහන් කරන්නේ ය.

මීට අමතරව ලෝක සංස්කෘතික අවකාශය තුළ රූපවාහිනිය ඉටුකරනු ලබන ද්වන්ධ භූමිකාව පදනම් කොට එක් අතකින් සාර්වභෞමිකකරණය ද අනෙක් අතින් ජාතිකවාදීකරණය ද වර්ධනය වන බව පෙනේ.

මේ අනුව රූපවාහිනියේ තාක්ෂණික වර්ධනය මෙන්ම එහි සංස්කෘතික වර්ධනය වර්තමානය වන විට නව මානව, නව සමාජ, තත්ත්වයක්, මට්ටමක්, මානයක් බිහිකර තිබේ. එය අපි පශ්චාත් හෝ උපරි රූපවාහිනි තත්ත්වයක් ලෙස හඳුන්වමු. සමකාලීන රූපවාහිනිය මේ තත්ත්වයට පත් වීම සඳහා මූලික සාධක දෙකක් බලපා තිබේ. විද්‍යා - තාක්ෂණික වර්ධනය හේතු කොට ගෙන, සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණයේම, පරිගනකය සහ රූපවාහිනිය සංශ්ලේෂිකරණය වීම, අන්තර් ක්‍රියාකාරී රූපවාහිනිය බිහිවීම, රූපවාහිනි නාලිකා බහුලීකරණය වීම, නිරූපණ හා ප්‍රතිරූප වෙනස් කිරීමේ හැකියාව උපරිම ලෙස වර්ධනයවීම, ආදී ප්‍රභව හා ප්‍රවණතා පළමු සාධකයට අයත් අතර දෙවැනි සාධකය වන්නේ මානව සමාජ පරිණාමය උපරි සමාජයක් බවට පරිවර්තනය වීම හේතුකොට ගෙන, ලිබරල්කරණය, පශ්චාත් ලිබරල්කරණය, සංහතිකකරණය, ප්‍රතේජකීකරණය ආදී ප්‍රභව හා ප්‍රවණතා දෙවැනි සාධකයට ඇතුළත් වන්නේ ය. සමකාලීන රූපවාහිනි පධික මඟින් නිරූපිත ප්‍රතිරූපීය රූපකවල වෙනස්වීම එක් අතකින් රූපවාහිනි තාක්ෂණයේ පරිණාමය මත ද අනෙක් අතින් රූපවාහිනිය රූපක විකේතීකරණය කිරීමේ හා ඒවා සංජානනයේ හා අර්ථකථනය කිරීමේ පුද්ගල හැකියාව මත ද රඳා පවතී. මානව වර්ගයාගේ සමාජ පරිණාමය වර්තමානය වන විට උපරි සමාජයක් දක්වා ගමන් කර තිබේ. මානව වර්ගයා සිය ඉතිහාසය තුළ පූර්ව සමාජය, සමාජය සහ උපරි සමාජය දක්වා වූ යුග ත්‍රිත්වයක් ඔස්සේ පරිණාමය වී අද්‍යාතනය වන විට උපරි සමාජ යුගයට අවතීර්ණ වී සිටී. “මෙම සමාජ පරිණාමීය ක්‍රියාවලියට සමගාමීව මානව වර්ගයාගේ දෘශ්‍ය සංස්කෘතික පරිණාමය ද ගමන් කර ඇති බව අපගේ අදහසයි. (වීරසිංහ, 2015)

මානව ඉතිහාසයේ දෘශ්‍ය සංස්කෘතික සහ දෘශ්‍ය සන්නිවේදනයේ වැදගත් සන්ධිස්ථාන ලෙස චිත්‍ර කලාව, ඡායාරූප කලාව, සිනමාව සහ රූපවාහිනිය සඳහන් කළ හැකි ය. සමකාලීන සිනමාව සහ රූපවාහිනිය මානවයාගේ දෘශ්‍ය සංස්කෘතියේ සහ දෘශ්‍ය සන්නිවේදනයේ පරිණාමයේ අවසාන ලක්ෂ්‍ය සනිටුහන් කරන්නේ ය. වර්තමානයේ දී සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණය පාදක මානව විඥාපන සංස්කෘතික සහ සන්නිවේදනය සංජානනයේ මානවවේදී ය, මානව විද්‍යාත්මක සීමා මෙන්ම සංස්කෘතිකවේදීය සහ සංඥාර්ථවේදීය සීමා අතික්‍රමණය කොට ඇත. මෙය උපරි සමාජයෙහි උපරි මානසිකත්ව දෘෂ්ටිවාදී ක්ෂේත්‍රයක් ගොඩනැගීම සමග සෘජු ලෙසම සම්බන්ධ වේ.

විශේෂයෙන් සමකාලීන ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය සංස්කෘතියේ සහ සන්නිවේදනයේ වඩාත්ම සංහතිකකරණයට ලක්වී ඇති රූපවාහිනි මාධ්‍ය එහි මූලික යුගයේ දී සමාජ යථාර්ථය සදෘශ්‍ය ලෙසට පරිවර්තනය කරමින් ද, මධ්‍ය යුගයේ දී යථාර්ථය විකරණාත්මක

ලෙසට නිරූපණය කරමින් ද, එහි පරිනත (උපරි) යුගයේ දී යථාර්ථය ප්‍රතිනිර්මාණය කරමින් ද සමස්ත රූපවාහිනියේ ඉතිහාසය තුළ දී යථාර්ථය තල, මට්ටම් ත්‍රිත්වයකින් හෙතෙම හැර දැක්වීමට සමත් වී ඇත.

වර්තමානයේ සංඛ්‍යාංක තාක්ෂණික ක්‍රමවේද භාවිතය රූපවාහිනියෙහි පමණක් නොව, සියලුම විද්‍යාපන, තත්විවේදන සහ නිරූපණ මාධ්‍ය සඳහා යොදා ගන්නේ ය. එනම් එය සමස්ත මානව සංස්කෘතියටම අදාළ වන්නේ ය. සංගතික මාධ්‍යයේ ස්වරූපයක් වශයෙන් සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ වර්ධනය සහ ව්‍යාප්තිය රූපවාහිනි ප්‍රේක්ෂකයා තෙරෙහි බලපාන ආකාරය පූර්ව සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ බලපෑමට වඩා ප්‍රමාණාත්මකව මෙන්ම ගුණාත්මකව අලුත් තත්ත්වයක් උදා කරන්නේය. එය මානව සහ සංගතික පාලනයේ, නියාමනයේ, මෙහෙයවීමේ පශ්චාත් දෘෂ්ටිවාදී, පශ්චාත් ආධ්‍යාත්මික, පශ්චාත් දේශපාලනික ප්‍රබල උපකරණයක් බවට පත් වන්නේ ය.

සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනියේ විශේෂයෙන්ම සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනී පටක නිර්මාණයේ මූලිකම ඒකකය වශයෙන් ඉදිරිපත් වන්නේ 'සංඛ්‍යාංක සංශ්ලේෂී රූපක' වන අතර සංස්කෘතික සංශ්ලේෂීය රූපක සංඛ්‍යාංක යුගයේ රූපවාහිනියේ පමණක් නොව, සියලුම නිර්මාණ සඳහා පාදක වන අමුද්‍රව්‍ය බවට පත් වන්නේ ය. මෙම නිර්මාණ තවදුරටත් පෙර මෙන් යථාර්ථයේ පරාවර්තනයක් හෝ නිරූපණයක් හෝ ප්‍රතිනිර්මාණයක් හෝ නොවන අතර, එය යථාර්ථයට කිසිම සම්බන්ධතාවක් නැති 'සංඛ්‍යාංක සංශ්ලේෂීය රූපක' විවිධාකාර ලෙස සංයෝජනය කරමින් නිර්මාණය කරන පටිත විශේෂයකි. මේ අනුව සංඛ්‍යාංක යුගයේ දී ඡායාරූපය, රූපවාහිනිය ආදී යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීමේ සියලු මාධ්‍යයන්ගේ භූමිකාව උඩු යටිකුරු වෙමින් පශ්චාත් යථාර්ථයක් නිර්මාණ වන අතර, එය උපරි සමාජ පශ්චාත් සත්තාව සමග සමගාමී වන බව අපගේ මුඛ්‍ය අදහසයි. උපරි සමාජ යුගයේ දී මාධ්‍ය රාජ්‍යකරණය වන අතර, රාජ්‍ය මාධ්‍යකරණය ද වන්නේ ය. (වීරසිංහ, 2016) උපරි සමාජ යුගයේ දී සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනී ඇතුළු සංඛ්‍යාංක ශ්‍රව්‍ය - දෘශ්‍ය සන්නිවේදන, නිරූපණ, ප්‍රාසංගික පටිත සමාජයෙහි මානසිකත්ව සහ දෘෂ්ටිවාදී පැතිකඩ නිර්මාණය කිරීමේ මූලික මාදිලිය බවට පත්වන්නේ ය.

මේ අනුව බලන විට අපට පෙනී යන්නේ මානව ඉතිහාසයෙහි සමාජ පරිණාමයේ සෑම අවධියකදීම ඊට අදාළ සරිලන මානසිකත්ව සහ දෘෂ්ටිවාදී ස්වරූප සහ ඒවා සමාජගත කරන යන්ත්‍රණයක් ද නිර්මාණය කරන්නේ ය. ඒ අනුව සංඛ්‍යාංක රූපවාහිනිය යනු උපරි සමාජයෙහි පශ්චාත් මානව සහ උපරිසංගතික පාලනයේ මූලික යන්ත්‍රණය බව අපගේ අදහසයි.

- Picard R. (1989) Media Economics. London, Sage Publication.
- Vartanova E.L. (2009), Fundamentals of Media Bussiness Moscow, Aspect - Press
- McLuhan M (1964) Understanding Media: The Extentions of Man. New York. Mcgraw - Hill.
- Castels M (2000) The Information Age; Economics, Society and Culture, Oxford, Blackwell.
- Giddens, A. (1991) Modernity and Self Identity: Self and Society in the Late Modern Age. Cambridge: Polity.
- Hujanen, T. (2002) The Power of Schedule. Programme Management in the Transformation of Finmsh Public Service Television, Tampere University Press.

සමාජ සේවක රාජකාරිකයන්ගේ සේවයේ සහභාගීත්වය වැඩිදියුණු කිරීම සඳහා වන ප්‍රයත්න

- විරසිංහ විද්‍යාලය (2015) පශ්චාත් සාංග්‍රාමික ශ්‍රී ලාංකේය සන්දර්භය තුළ මාධ්‍ය සංස්කෘතිය, සමාජ සහ සංගතික පාලනයේ නව උපකරණයක් ලෙස ජනමාධ්‍යවේදය - ජනමාධ්‍ය අධ්‍යයන සහ විචාර, මාධ්‍ය සංස්කෘතිය, සංස්. ධර්ම කීර්ති ශ්‍රී රත්නන්, වෙළුම 5., මාධ්‍ය පර්යේෂණ අංශය ශ්‍රීපාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය.
- හෙට්ටිආරච්චි ස්ටැන්ලි (2014) ඩිජිටල් ටෙලිවිෂන් සම්ප්‍රාප්තිය ANCL Commercial Printing Department කොළඹ.
- විරසිංහ, විද්‍යාලය (2015) සමාජ යථාර්ථය නිර්මාණය කිරීමෙහිලා ඡායාරූපයේ සමකාලීන භූමිකාව හරවන ඡායාරූප ශිල්ප විප්ලෝම සහතික ප්‍රදානෝත්සවය, ආරාධිත දේශනය, කාලණය විශ්වවිද්‍යාලය.
- විරසිංහ විද්‍යාලය (2016) සම්මාන, ජාතික සහ ගෝලීය ප්‍රවණතා පිළිබඳ විවාරාත්මක පර්යාලෝක, තෝතැන්න ප්‍රකාශන, ආණමඩුව.